

Ani v přírodě ani v člověku nejsou rytmické děje něčím fyzickým. Mohli bychom je označit za poloduchové. V rytmickém procesu se ztrácí věcná podoba fyzické skutečnosti. V rozpomínání je člověk svou bytostí zasazen do *svého* a do přírodního rytmu. Žije ve svém astrálním těle.

Indická jóga se chce cele odevzdat prožívání rytmu. Chce opustit sféru představování, sféru jáství, a ve vnitřním prožívání, jež se podobá rozpomínání, nazírat svět, který leží za tím vším, co může znát obyčejné vědomí.

Západní duchovní život nesmí potlačovat já, má-li dospět k poznání. Musí dovést já k vnímání duchovna.

K tomu *nemůže* dojít, pokud člověk proniká ze smyslového do rytmického světa tím způsobem, že v rytmu prožívá jenom poloviční zduchovení fyzická. Musí nalézt *tu sféru* duchového světa, která se zjevuje v rytmu.

Je tedy možné dvojí. Zaprvé: prožívání fyzická v rytmických dějích, jak toto fyzické se stává poloduchovým. To je starší cesta, dnes už pro poznání nevhodná. Zadruhé: prožívání duchového světa, jenž má *v člověku* i mimo člověka kosmický rytmus tak za svou sféru, jako má člověk za svou sféru svět Země s jeho fyzickými bytostmi a procesy.

K *tomuto* duchovému světu patří všechno, co v současném kosmickém okamžiku uskutečňuje Michael. Duch jako Michael převádí to, co by jinak leželo v oblasti luciferské, do oblasti ryze lidského vývoje - neovlivňovaného Luciferem - tím, že si zvolí rytmický svět za své bydliště.

To všechno vystoupí před pohledem duše, když člověk vejde do imaginace; protože duše žije s imaginací v rytmu; a svět Michaelův je svět zjevující se v rytmu.

Vzpomínka, paměť už je zasazena do tohoto světa, ale ještě ne hluboko. Obyčejné vědomí z toho neprožívá nic. Když ale člověk vejde do imaginace, vynořuje se ze světa rytmu nejprve svět subjektivních vzpomínek; ten ale ihned přechází ve svět pravzorů fyzického světa stvořených duchovým světem a žijících v éteru. Člověk pak prožívá éter zazařující v kosmických obrazech a chovající v sobě tvořivý vývoj světa. A sluneční síly působící v tomto éteru; ty tam nejenom září, ale kouzlí ze světla kosmické pravzory. Slunce se zjevuje jako kosmický malíř. Je kosmickým protiobrazem oněch impulzů, jež v člověku malují obrazy představ (myšlenkové).

Další vůdčí myšlenky pro Anthroposofickou společnost, rozesílané z Goetheana

S odkazem na předchozí pozorování:

(Kde je člověk jakožto myslící a rozpomínající se bytost?)

1. Člověk sice žije, jako myslící bytost v oblasti fyzické Země; ale nedostává se do skutečného společenství s ní. Žije jako bytost duchová tak, že vnímá své fyzické prostředí; síly pro své myšlení ale přijímá od „duchové Země“ stejnou cestou, jako když prožívá výsledek předešlých životů v podobě svého osudu.
2. Co prožíváme ve vzpomínkách (v paměti), je už zakotveno ve světě, v němž se fyzické stává v rytmu napolo duchovým a kde se odehrávají takové duchové děje jako ty, které v současném kosmickém okamžiku uskutečňuje Michael.
3. Kdo se doopravdy seznámí s myšlením a vzpomínkami, tomu vzejde porozumění pro to, jak člověk zároveň žije jako pozemská bytost v oblasti Země, a přece se nenoří svou bytostí plně do této oblasti, nýbrž jako bytost mimozemská hledá společenství s „duchovou Zemí“ vědomí o sobě jako nejvyšší zdokonalení svého já.